

2006 Beaufort - Van De Haan tot Blankenberge - 32 km

2006 Beaufort, de “grootste openluchttenoonstelling ter wereld”, een ku(n)stvenement met internationale dimensie dat gedurende zes maanden honderdduizenden bezoekers van onze Belgische kust op de één of andere manier roert, beroert, ontroert...

Naast het ruime aanbod van activiteiten rond dit kunstgebeuren wilden wij in vier lusvormige fietsroutes alle werken van 2006 Beaufort aan elkaar fietsen. Na een voorbereidend bezoek aan **2006 Beaufort Inside** in het **PMMK te Oostende**, waar wij de schitterende catalogus kochten, trokken wij er gewapend met de **Ku(n)stgids 2006 Beaufort** en de kaarten van het fietsnetwerk **Westhoek Noord** en **Het Brugse Ommeland Noord** op uit.

We hebben vier dagen na elkaar gefietst, zo'n 170 km afgelegd; we hebben bewonderd en we waren verwonderd; we hebben ons geërgerd aan de manier waarop sommige mensen met de kunstwerken omgaan en we hebben begrepen dat kinderen altijd en overal willen, zullen en moeten spelen, en dat voor hen een sculptuur net zo goed een klimrek is; we hebben gepraat, niet met “kunstkenners” maar met mensen die net als wij op ontdekkingsstocht waren, ... Kortom, het werden prachtige, verrijkende fietstochten en dit is het resultaat: vier fietsroutes om te genieten van een internationaal kunstvenement waarop wij fier kunnen zijn en waarvan wij ons gelukkig mogen prijzen dat het hier plaats vindt.

<http://www.2006beaufort.be/>

<http://www.pmmk.be>

[Kaart in PDF formaat met de fietsroute Van De Haan tot Blankenberge \(1 Mb\)](#)

Het vertrekpunt van deze tocht is **knooppunt 9** op het fietsnetwerk **Het Brugse Ommeland Noord** in **Wenduine**. We parkeren de auto ter hoogte van Restaurant De Lekkerbek, langs de Driftweg.

Ons eerste doel is **De Haan**. We rijden naar **knooppunt 6** langs het **Vlaams natuurreservaat Duinbossen**.

Nu is het redelijk rustig, maar in de zomer kan het hier druk zijn met de vele campings in de buurt. Jammer genoeg is er geen alternatief voor de fietsers. Gelukkig wordt eraan gewerkt want langs de Driftweg komt er een breed fietspad dat van de rijbaan afgescheiden zal zijn door een haag.

In De Haan begeven we ons naar de **Sint-Monickakerk** waar werk te zien is van **Koen Van den Broek**. “Circus” en “Half Moon Bay” komen over als high key foto's waarin alle details vervagen en opgaan in het licht.

In “Circus” vervlakt het geometrisch perspectief helemaal door de frontale compositie en de centrale plaats die het hoofdonderwerp zowel verticaal als horizontaal op het doek inneemt. Ook het atmosferisch perspectief is tot een minimum herleid door het gebruik van kleuren (blauw en groen) die zich van de toeschouwer verwijderen.

Je kunt je moeilijk voorstellen dat in deze smetteloos witte tent een spektakel vol klank en kleur opgevoerd zal worden. Het oogt eerder als een tempel van serene rust, een gevoel dat nog versterkt wordt door het witte licht dat tussen de grijze wolken door precies op het zeil valt.

Wat op het eerste zicht over komt als een puur decoratief werk, krijgt een diepere dimensie waarin steeds weer nieuwe lagen zich vrij maken.

We verlaten de kerk en keren terug naar de fietsroute, richting **knooppunt 5**. Aan de **Vosseslag** nemen we de voetgangersbrug om de drukke Koninklijke Baan over te steken. Vanop de brug worden we getroffen door een visioen: uit het groen rijst een witte rechthoekige vorm op die bijna teder aangeraakt of rechtgehouden wordt door een dorre tak.

Dit is “**La Peau du Vent**” van **Giuseppe Penone**.

Wanneer we bij het werk aankomen komt de volledige dimensie ervan pas tot uiting: de witte vorm is een monumentale marmeren plaat die 5,50 m boven ons uittoert en de “dorre tak” is een bronzen constructie die er zo levensecht uitziet dat we hem aan moeten raken om ons ervan te vergewissen dat het hier niet om echt hout gaat. Naast marmer en brons staat een klein boompje dat wanhopige pogingen doet om in dit onvruchtbare zand te overleven en volledig overweldigd wordt door die vreemde elementen. Zal het er in slagen zich te handhaven en tot volle wasdom te komen om de dode elementen te overschaduwen, of zal het zelf een dood element worden? De volledige compositie laat een diepe, onuitwisbare indruk na en roept de ene vraag na de andere op met betrekking tot vergankelijkheid en erosie, leven en groei, tijd en ruimte, ...

*Wie tijdens de tocht Van Westende tot Bredene, het stuk naar Bredene niet erbij neemt en de Sint-Petrus en Pauluskerk als laatste etappe aan doet, kan hier doorrijden naar Bredene dat zo'n drietal kilometer verderop ligt. Je blijft gewoon de fietsroute naar **knooppunt 5** volgen, gevolgd door **knooppunt 3**. Langs je weg zul je in de Sint-Theresiakerk het werk “**Danke für die wertvolle Zeit**” van **Kati Heck** zien, gevolgd door “**Body Bar**” van **Joep Van Lieshout** langs de Koninklijke Baan en tenslotte langs het strand “**Aralis**” van **Josep Riera i Aragó**. Om terug te keren volg je daarna dezelfde route in omgekeerde richting.*

Na een laatste blik op wat voor ons het zoveelste hoogtepunt van 2006 Beaufort is, vertrekken we terug richting Wenduine. We hebben geen andere keuze dan terug te keren naar **knooppunten 6 en 9**. Op het stuk tussen de Vosseslag en De Haan fietsen we over een geasfalteerd pad dat door het bos kronkelt. Tussen De Haan en Wenduine zijn de Duinbossen enkel voor voetgangers toegankelijk.

In Wenduine rijden we langs de **Spionkop** die met zijn 31 m de tweede hoogste duin van de kust is, na de Hoge Blekker in Koksijde.

We komen op de dijk van Wenduine en volgen die tot op het eind. Tussen de vlaggenmasten door zien we in de verte al de kronkelende armen - als van een octopus - van het werk “Noli me tangere” afsteken tegen de blauwe lucht. Een “lantaarnpaal” op het strand? Niet zo maar een lantaarnpaal.

Luk Van Soom heeft een droombeeld vorm gegeven. Spelen met licht. De zware metalen armen zien er zo elegant en soepel uit dat je verwacht ze tot leven te zien komen en mee te bewegen met het ritme van de wind en de zee. Bij valavond lichten de armen op en wordt de constructie verlicht.

Zo moeten straatlantaarns er uit zien. Zo moet een plein verlicht worden. Met licht dat meer is dan licht alleen.

Want al kunnen wij het licht niet aanraken, we kunnen het ons wel eigen maken en het modelleren tot een creatief voertuig voor onze gedachten en dromen.

We verlaten Wenduine en fietsen langs de Koninklijke Baan naar [Blankenberge](#), richting **knooppunt 31**.

Het fietspad, dat dringend aan herstelling toe is, wordt slechts door een smalle strook gras van de rijbaan gescheiden, maar alternatieven zijn er jammer genoeg niet.

Op het kaartje van de **Ku(n)stgids 2006 Beaufort (pag. 100)** zien we dat het werk **“Crossing”** van **Nigel Hall** aan weerszijden van de havengeul opgesteld staat en bij het naderen van Blankenberge merken we al heel snel de 10 meter hoge verticale constructie die ons als een baken wenkt.

De analogie met de vuurtoren is overduidelijk.

Wanneer we boven op de dijkhelling rond de jachthaven en de havengeul komen zien we de andere helft van **“Crossing”**, een gelijkaardige horizontale sculptuur op het weidse strand aan de overkant van het water.

Eens je ze samen gezien hebt vormen de twee constructies één geheel en lijkt het afzonderlijk beschouwen ervan als op het scheiden van een siamese tweeling.

In rechte lijnen en krommen abstraheert het werk alle vormen van de omgeving waarin het zich bevindt: de horizon, de vlakke, de golven, masten, ...

Om van het ene stuk naar het andere en omgekeerd te gaan, neem je de overzetboot die de zichtbare, fysieke band van de dialoog tussen de twee stukken van het werk vormt.

We verlaten **“Crossing”** en fietsen op de dijkhelling rond de jachthaven, op weg naar de Sint-Rochuskerk waar vijf boeddha's van de hand van **Ling Jian** onderkomen gevonden hebben.

Van boven naar beneden **“Buddha next to a light”**, **“Buddha next to water”**, **“Immaculate Buddha”**, **“Small Bohisattva”** en **“Metropolitan Buddha”**.

De vijf werken hebben in deze kerk een natuurlijke thuis gevonden en vanop een afstand lijken ze door de ruimte te zweven als kijkgaten waar doorheen de Boeddha binnenkijkt... In ons binnenkijkt? Of kijken wij doorheen de gaten naar de Boeddha?

De boeddha's zelf zijn van een etherische, bijna perfecte vrouwelijke schoonheid. De airbrush-techniek van Ling Jian verleent de lippen en de ogen zelfs hyperrealistische trekjes. En het is juist die schoonheid die hen afstandelijk maakt, op het onbereikbare af.

Een verwijzing naar **“La vraie église, ce n'est pas ...”** - het werk van Chéri Samba dat in De Panne hangt - dringt zich hier op.

De vereniging van katholicisme en boeddhisme hier is niet alleen emblematisch voor de onderlinge toenadering die de grote wereldgodsdiensten zoeken, maar ook voor de vele hybride vormen van geloof of spiritualiteit die de mensen voor zich opbouwen in hun zoektocht naar geestelijk evenwicht.

De Sint-Rochuskerk is een heel ongewone en **“lichte”** kerk, letterlijk en figuurlijk.

De vele mooie glasramen baden de ruimte in een zacht, stemmig licht en de neo-romaanse stijl met de lichte kleuren

geven de architectuur een aangenaam, vriendelijk uiterlijk.

De combinatie van al deze elementen zorgt ervoor dat de Boeddha's hier nog meer **“thuis”** zijn.

Na deze spirituele opkikker zijn we klaar voor ons laatste kunstrendez-vous van vandaag. We fietsen de helling naar de dijk op en rijden naar de **Pier** van Blankenberge.

Hier vinden we **“Schiff”** van **Stephan Balkenhol**.

Op de romp van een kleine houten boot, een pleziervaartuigje, heeft de kunstenaar twee menselijke figuren, een man en een vrouw, uitgehakt.

We herkennen onmiddellijk de stijl van de houten figuren die in het PMMK opgesteld staan: het hout is niet gepolijst maar ruw weggehakt, als met een bijna botte beitel die splinters achterlaat in plaats van een fijne snede. Op de boot wekt die techniek een indruk van verminking op. Als gebruiksobject is het vaartuig onbruikbaar geworden. Het kan enkel nog dienst doen als drager van twee anonieme portretten.

We zijn aan het einde gekomen van onze ontdekkingsstocht voor vandaag.

We verlaten de Pier en rijden naar **knooppunt 31** in de buurt van het station. Daar slaan we rechts af naar **knooppunt 30**. De weg kronkelt doorheen de polders. Ineens bevinden we ons mijlenver van alle drukte en verkeer, en dat is een hele verademing.

In knooppunt 30 rijden we door naar **knooppunt 10**, gevolgd door **knooppunt 9**, ons vertrekpunt.

We hebben 32 km gefietst.

Wie het stuk naar Bredene erbij genomen heeft zal ongeveer tien kilometer meer afgelegd hebben.

Voor ons was dit de derde dag. Er blijft ons nog een laatste stuk van 2006 Beaufort over om te ontdekken, Zeebrugge en Knokke-Heist.

